ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΤΑΥΡΟ

Τοῦ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

— Σὲ καλό σου, Μπάρμπα Νικολέτο! Μὴν τρελλάθηκες; Παλληκαριὲς θέλεις νὰ κάνης τώρα;

— Κυττάξτε, τὴ δουλειά σεῖς! Ἡ θάλασσα εἶνε μένα ἡ μάνα μου. Τὸ κρύο ἡ χαρὲς καὶ τὰ παιχνίδια μου. Στολίδιά μου τὸ κρύσταλλο, οἱ ἄνεμοι εἶνε τὰ κουνιάδια μου καὶ οἱ ἀφροὶ τὰ στρώματά μου!....

Ἦταν ἕνας γεροπαράξενος, βαρὺς καὶ ἀποτραβηγμένος ἀπ' τὸν κόσμο!

Κανένα ποτὲ δὲν ἔβλαψε, λόγο κακὸν δὲν εἶχε γιὰ κανένα, μὰ κανενὸς ποτὲ δὲν μίλησε. Ζοῦσε σ' ἕνα σπιτάκι μοναχὸς τριγυρισμένο μ' ἕναν μεγάλο κῆπο γεμᾶτον λεμονιές, μὲ λεμόνια χονδροπέτσικα καὶ πορτοκαλιὲς χρυσόκαρπες καὶ φορτωμένες μυγδαλιές, καὶ μπλιὲς μὲ μῆλα πορφυρά, σὰν ντροπαλὲς νοικοκυρές, κοντοῦλες... Ζοῦσε μὲ μιὰ σύνταξι τοῦ «Ναυτικοῦ ἀπομαχικοῦ Ταμείου», καὶ δὲν φαινότανε στὴν ἀγορά, καὶ στὶς μεγάλες τὶς γιορτὲς ἐκκλησιάζετο στὰ μακρυνὰ τὰ ρημοκλήσια μόνος, φάλλων τὴν ἀκολουθίαν μοναχός, ἀνάβων τὰ κεντήλια καὶ ὅλα τῶν μανουαλίων ἀτ κεριά, αὐτὸς ὁ τελετάρχης, αὐτὸς ὁ ὑπηρετῶν, αὐτὸς ὁ καλῶν, ὁ διακονῶν καὶ ὁ διακονούμενος κεῖ μέσα....

Ἔλαμπεν ὁ ναΐσκος ἀπὸ δόξα κι' ἀπὸ φῶς!...

Σύννεφα τὸ λιβάνι, γέμιζε τὸν μικρὸν τῆς ἐρημοκλησσίτσας χῶρο, καὶ ἔκανε νὰ συγχίζωνται τὰ πράγματα, καὶ ὁ χῶρος νὰ λαμβάνῃ διαστάσεις νεφελωμένου οὐρανοῦ, σύννεφα ἀρώματα, πυκνοὶ πέπλοι εὐωδιάς, μέσα εἰς τοὺς ὁποίους ἐκινοῦντο ὁλόχρυσοι, δοξαστικοὶ καὶ πάγχρωμοι οἱ ἅγιοι τοῦ τέμπλου....

Αὐτὸς προσκυνητὴς καὶ λειτουργός

***

Ο Νικολέτος πέρασε τὴν ζωή του στὶς μεγάλες θάλασσες, ποὺ ὁ ἀνασασμός τους εἶνε βουντὸ καὶ τὸ μειδίαμά τους τριχυμία... Ἀφοσιωμένος μὲ τὸ ὑγρὸ στοιχεῖο, οὔτε πρόσεχε κἂν τὸν κόσμο, τὴν γῆ, καὶ τοὺς ἀνθρώπους της....

— Οἱ ἄνθρωποι οὔτε σὰν «κοκοβιοὶ» δὲν φαίνονται μπροστά μου... ἔλεγε.

Ἡ μεγάλη, ἡ πλατειά, ἡ δυνατὴ καὶ ἡ ἀκατανίκητη ἡ θάλασσα, ἡ πλάνα, ἡ γελάστρα τοῦ φούσκωνε τὰ στήθη καὶ τοῦ σήκωνε τὴ σκέψι μεγάλη, σὰν τοῦ ὠκεανοῦ τὰ κύματα, πλατειά, σὰν τὰ ἀτέλειωτα τὰ πέρατά της...

Μὰ ὅταν ἔπειτα, γέρος καὶ κουρασμένος, ἀπεβιβάσθη μιὰ μέρα στὴ στεριὰ καὶ ἄνοιξε τὸ παλπό του, πατρικό, τὸ σπίτι, γιὰ νὰ ἀναπαυθῇ ἐκεῖ, ἀνίκανος γιὰ νὰ παλέψῃ πειὰ μὲ τὸ μεγάλο τὸ στοιχεῖο, ποὺ τοῦ ρούφηξε τὴ ζωή του καὶ τὴν σκέψι του, εὑρέθη σὲ μιὰ ἄλλη θάλασσα, βοερὴ κι' αὐτή, καὶ ὕπουλη, μὲ κύματα καὶ μὲ γαλῆνες, ἀχόρταγη καὶ ἀνοιχτάρμενη, μαύρη καὶ πυρωμένη, μὲ φεύτικο μειδίαμα, καὶ μὲ χιλιάδες στόματα, σὰν μαῦρα κύματα, στόματα βαθειά, φαρδάγγια, λαρύγκια, κόκκινα μὲ σὰν ἀφρούς, τὰ δόντια, ὁλάνοιχτα, ἀνοιγοκλειόμενα, γιὰ νὰ τὸν κατάπιοῦνε, μὲ σπασμοὺς καὶ πέπλους μαλακίων τῶν βυθῶν...

Ἡ μαύρη τοῦ κόσμου, ἡ κακιὰ τῆς κοινωνίας θάλασσα!....

Μὰ ποῦ ἡ ἄλλη ἡ γαλανή, ἡ λαμπερή του φίλη, ἡ γλυκειὰ καὶ ὀνειρευμένη σὰν ἦτανε καλή, ἡ μεγάλη καὶ ὑπερήφανη σὰν ἦταν θυμωμένη, ἡ τσακίζουσα καράβια δυνατή, καὶ ὄχι ἡ φιλοῦσα, γιὰ νὰ βυζάξῃ αἷμα, κοινωνία, ἡ ὕπουλη ἡ ἄσχημη, ἡ συχαμερή, ἡ μαύρη...

Ποῦ ἡ ὑγρὴ ἐκείνη ἀγκαλιά, ὅπου μοσχοβολοῦσεν ἄρμη, καὶ ποῦ τῆς κοινωνίας οἱ νευρικοὶ περιπτυγμοί, οἱ μυρίζοντες ἱδρῶτα, ὁσμὴ πόνου καὶ καμάτου δυστυχισμένου ἀποκαμωμένου σώματος!....

Κι' ἐκεῖνη ὅταν σὲ κατάπινε, σὲ ἔπερνε γιὰ νὰ σὲ κάμῃ ἰδικό της.

Σοῦ ἄνοιγε τὰ βάθη της, τὰ πλούτη καὶ τὰ μυστικά της, ἀγνώστους κόσμους μυθικούς, ποὺ φύλαγε, γιὰ σέναν ἐκεῖ κάτω!.... Νεράϊδες καὶ κοράλλια, χρυσόφαρα καὶ κυανᾶ σὰν τὴν ἡμέρα, φύκια, κοχύλια πλουμιστά, ἀγκάθια πρωτοφανῆ καὶ ἄγνωστα θὰ σοῦ κρατοῦσαν γιὰ πάντα συντροφιά, ἐκεῖ κάτω στὸ βάθος!...

Ἀλλὰ ἡ ἄλλη!...

Ὅταν θὰ τῆς εἶσαι ἄχρηστος, δὲν σὲ χωρεῖ οὔτε τ' αὐλάκι τοῦ δρόμου, ποὺ τρέχουνε οἱ νεροχύτες τῶν σπιτιῶν.

***

Ἡ μόνη του παρηγοριὰ μόνον ἡ θρησκεία τοῦμεινε.

Ἡ θρησκεία καὶ ἡ φύσις...

Ἡ λεμονιές, ἡ κιτριές, ἡ φλογοφόρες ἡ πορτοκαλιές, τὰ λάχανα τοῦ κήπου, ποὺ ξεφυτρώναν σὰν παιδάκια τρυφερά, μέσα ἀπὸ τὸ ζεστὸ τὸ χῶμα. Τὰ λουλούδια, οἱ βλαστοί, τὰ φύτρα, τὰ μπουμπούκια τῶν φυτῶν, ἡ φυλλωσιὲς τῶν δένδρων!... Καὶ ὅταν γεμᾶτος ἀπὸ τὴν συντροφιὰ τῆς φύσεως, κατέφευγε εἰς τὸν ναόν, τὸν ἥσυχον καὶ σιωπηλόν, μὲ τὰ πονετικὰ μάτια τῶν ἁγίων, ἐξεκουράζετο ἡ ψυχή του καὶ ἐξαϋλώνετο τὸ σῶμα του, καὶ ἐλαφρὰ ἡ φαντασία του πετοῦσε, ψηλὰ σὲ γαλανὰ πελάγη οὐρανῶν, καταλαμπόμενα ἀπὸ φῶτα ἡλίων, μὲ ἀφρούς συννέφων καταλεύκων καὶ ὄνειρα καὶ γαλάζιες μυστικὲς χαρές...

Ἡ μόνη γιορτὴ ποὺ κατήρχετο κι' αὐτὸς στὸν κόσμο ἦταν τοῦ «Σταυροῦ τὸ Βάπτισμα» στὴ θάλασσα, ὅταν λαμποροστολισμένη ἐπίσημος, μὲ λάβαρα καὶ ἀκτινοβολίας κατήρχετο ἡ λιτανεία ἀπὸ τὸν ναόν, πρὸς τὸ μεγάλο τὸ λιμάνι, ὅπου μὲ γιορτές, σημαῖες, γαλανοντυμένη, γαλανή, γαλήνιαία ἡ θάλασσα, περίμενε νὰ δεχθῇ τὸν σταυρὸν στὰ σωθικά της, νὰ ἐξαγιασθῇ, νὰ βαπτισθῇ, νὰ ἐξαχνισθῇ, νὰ ἡσυχάσῃ...

Ἦταν ἡ ἕνωσις τῶν δύο μεγάλων δυνάμεων, ποὺ εἶχαν γεμίσει τὴν ψυχή του. Τῆς πίστεως καὶ τοῦ κυανοῦ στοιχείου!... Τῆς ἀοράτου δυνάμεως τῆς πανταχοῦ παρούσης καὶ ἀπὸ πάντα αἰσθητῆς, καὶ τῆς ὁρατῆς, τῆς ἁπτῆς, τῆς ἐνυπαρχούσης εἰς πάντα τοῦ Θεοῦ τὰ πλάσματα, τοῦ ὑγροῦ, τοῦ παντοῦ εἰσχωροῦντος, ὕδατος...

Καὶ ἐφαντάζετο ὅτι διὰ τῆς μυσταγωγίας αὐτῆς, τῆς νοητικῆς, τῆς ὑπερουσίου θὰ εἰσήρχετο μυστικὰ καὶ νοητὰ ἡ θεία χάρις καὶ ἡ θεία καλωσύνη, καὶ θὰ καθησύχαζε τὰς τριχυμίας τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως καταπαύει τὶς φορτοῦνες ἀπὸ τοὺς γυαλούς, τοὺς κόλπους, τὰ πελάγη, τοὺς ὠκεανούς...

Καὶ ἐγύριζεν ἥσυχος καὶ εὐχαριστημένος σπίτι προσδοκῶν τὴν καλλιτέρευσιν.

Μὰ ὁ κόσμος κακός, μοχθηρὸς καὶ ἄπληστος, ξακολουθοῦσε τὸν ἄτιμό του δρόμο, πειὸ ἄπιστος πρὸς τὸν Θεόν του...

Τὰ νερὰ ἡμερώνουν, ἡ ὁρισμένη θάλασσα σιγᾶ, μόνον ἡ ἀνθρώπινη κακία δὲν βρίσκει ἡσυχία, οὔτε ξεκουράζεται ποτέ...

Καὶ σιγὰ-σιγὰ τοῦ ἐγεννήθη, μέσα στὸ μυαλό του, ἡ ἰδέα τοῦ ἀνθρωπίνου ἐμπαιγμοῦ πρὸ τοῦ Σταυροβαφτίσματος τὴν ἱερότητα καὶ τὸν σκοπόν....

Ὄχι! Ὁ Σταυρός, ποὺ οἱ ἄνθρωποι οὔτε αἰσθάνονται πλέον, οὔτε ἐννοοῦν, δὲν πρέπει νὰ γυρίσῃ εἰς τοὺς ἀσεβεῖς, στὴν κοινωνία τῶν ἀπιστεώνων! Ὄχι! Τὰ μαῦρα καὶ ἀφρισμένα τῶν ἀνθρώπων κύματα, ποὺ δὲν καταπαύουν τὴν τριχυμίαν τῶν κακιῶν καὶ τῶν κακουργημάτων τῶν, δὲν εἶνε ἄξια τῆς ἐπαναδύσεως τοῦ σταυροῦ, ἀπὸ τῶν ἐγκάτων τῆς θαλάσσης μετὰ τὸ μέγα τῆς βαπτίσεως μυστήριον. Μόνον τὸ στοιχεῖον κεῖνο, ποὺ ἐνωτίζεται ἀπὸ αὐτόν, ποὺ τὸν αἰσθάνεται, «λαγιάζει» σὰν νὰ τὸν προσκυνᾷ καὶ πτήσσεται καὶ ταπεινοῦται πρὸ τῆς μεγάλης καὶ φοβερᾶς αὐτοῦ δυνάμεως, ἐκεῖνο πρέπει πειὰ γιὰ νὰ τὸν κρατήσῃ...

Κρατῶντας τὸν σταυρὸ ψηλὰ ποῦ ἄστραφτε στὸν ἥλιο!..

Οἱ «βέβηλοι ἐκεῖ!...»

Καὶ ἀπὸ τότε ἡ λαμπρὰ καὶ συμβολικὴ τελετὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὀργὴ καὶ λύπη ἔφερνε εἰς τὴν ψυχή του. Δὲν κατέβαινε πλέον, στὴς καταδύσεις εἰς τὴν θάλασσα, γιὰ νὰ χαρῇ γιὰ τὴν ἕνωσι τῶν δυὸ δυνάμεων, ποὺ πλημμυρίζαν τὴν ψυχή του, ἀλλὰ μὲ τὴν ἐλπίδα, νὰ μὴν ἀνεύρουν οἱ δύται τὸν σταυρόν, καὶ νὰ μείνῃ ἐκεῖ κάτω βαθειά, στὰ σμαραγδένια βάθη, πίστις καὶ προσκύνημα τοῦ ἐνναλίου, τοῦ ἀγνώστου κόσμου τῶν βυθῶν, καὶ

γαλήνη καὶ χαρὰ τοῦ κυανοῦ στοιχείου !....

Μὰ ὁ σταυρὸς κάθε χρόνο καὶ ἀνευρίσκετο ὑπὸ τῶν ναυτικῶν, ἀνεσύρετο ἀπὸ τὰ ὑγρὰ τὰ βάθη, καὶ σ' ἕνα δίσκο ἀργυρόν, στολισμένος μὲ δεντρολίβανα καὶ γιούλια καὶ ναρκίσσους καὶ φύλλα λεμονιῶν, περιεφέρετο στὴ πόλι...

Βαρὺς καὶ λυπημένος τότε, ὁ Γέρω—Νικολέτος, γύριζε στὸ σπίτι του καὶ κλεινόταν γιὰ μέρες μακρυές...

***

Ἔτσι τοῦ μπῆκεν ἡ ἰδέα νὰ ἀναλάβῃ αὐτὸς τὴν μεγάλη πράξι τῆς μὴ ἐπιστροφῆς τοῦ σταυροῦ, στὴν ἄπιστη κοινωνία !

Καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, τῶν Φώτων τῆς γῆς καὶ τ' οὐρανοῦ, τὸν εἶδανε γυμνόν, στὴν κουπαστὴ μιᾶς «μπρατσέρας», μαζὶ μὲ ἄλλους ναυτικούς, νά περιμένῃ τὴν πομπήν, νὰ πέσῃ ὁ σταυρὸς στὴν θάλασσα, γιὰ νὰ βουτήξῃ καὶ τὸν πιάσει...

— Σὲ καλό σου, Μπάρμπα Νικολέτο ! Μὴν τρελλάθηκες ; Παλληκαριὲς θέλεις νὰ μᾶς κάμῃς τώρα ! τοῦ εἶπαν μὲ πόνο καὶ μὲ ἔκπληξι οἱ ἄλλοι ναυτικοί.

— Κυττάξτε τὴ δουλειά σας, σεῖς ! Ἡ θάλασσα εἶνε ἐμένα ἡ μάνα μου. Τὸ κρύο, ἡ χαρὲς καὶ τὰ παιχνίδια μου. Στολίδια μου τὰ κρύσταλλα, οἱ ἄνεμοι εἶνε τὰ κουνιάδια μου καὶ οἱ ἀφροὶ τὰ στρώματά μου !...

— Μὰ θὰ κρυώσῃς ....

— Εἶνε ζεστὴ ἡ καρδιά μου !... Καὶ τὸ νεράκι χλιαρό !...Καὶ τὸ αἷμα μου μπαρούτη !...

Ὁ σταυρὸς ἐφάνη, ὁλόχρυσος, ἀστραφτερός,ἐπάνω στὸ «μουράγιο».

Παπάδες ντυμένοι πορφυρᾶ καὶ βυσσινιά, διάκοι μὲ καινούργιο ἄμφιο δαμασκηνό, ἀρχιερεὺς μὲ μίτραν λάμπουσαν ὡς ἥλιος ἀκτινοβόλος, ἀπαυγάζων, λαὸς πολύχρωμος καὶ χαρωπός, λιβανωτοὶ καὶ λάβαρα, πανηγύρεως βοὴ καὶ ὕμνοι δοξαστήριοι καὶ ἰαχὸς γιορτῆς, καὶ φώτισμα ἑορτινῶν προσώπων !...

— Ἐδῶ παπούλη ! Ἐδῶ παπούλη !

Ἐφώναξαν γυμνοὶ οἱ ναυτικοί, κάτω, ἀπὸ τὰ χείλη τῶν πλοίων. ὅπου ἵστανται ἕτοιμοι, τῶν λέμβων, τῶν «κανῶν», ὑψοῦντες, γυμνά,λευκὰ καὶ καλλίγραμμα σώματα ἀγαλμάτινα, δίδοντες εἰκόνα μιᾶς τελετῆς παλαιᾶς,εἰδωλολατρικῆς, σβυσμένης στοὺς αἰῶνας, στὴν ἥσυχη ἡμέρα, ἕτοιμοι, λέμε νὰ βουτήξουν, στὰ βαθειὰ νερά !

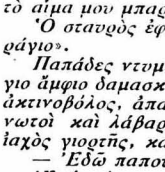

Σκυφτὸς, σὰν ἐλοχεύων, ὁ Μπάρμπα — Νικολέτος ἐπερίμενε...

Ὁ σταυρὸς ἀφέθη, οἱ γυμνοὶ βούτηξαν στὴ θάλασσα, παφλασμοὶ νερῶν, δανιελωτοὶ λευκοὶ ἀφροὶ ἐσκέπασαν βασιλικὰ τοὺς πάντας, σώματα φειδωτά, ἀλαβάστρινα, ὀπάλινα, διωλίσθαινον κάτω ἀπὸ τὰ νερά,λυγίζοντα σὰν φειδωτά, σὰν γλυστρῶντα παιχνίδια τοῦ νεροῦ, ὁ κόσμος ἐπάνω σώπασε, ἐγούρλωσαν, μυριάδες σὰν ἀστέρια, θὰ ἐνόμιζε κανείς, τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων, σκυμμένων, προσπαθούντων νὰ διακρίνουν κάτω ἀπὸ τὸ νερό, τὴν πάλην ποὺ ἐγένετο, ν' ἀντιληφθοῦν τὸν νικητήν, τὸν σταυροφόρον τῆς νύμφης....

Μὰ ξαφνικά, ἕνα λευκὸ κεφάλι ἀνεφάνη σὰν σκεπασμένο ἀπὸ ἀφροὺς καὶ ἕνα χέρι ὑψώθηκε ἔξω ἀπὸ τὰ νερά, κρατῶντας κάτι ποὺ χρυσοβολοῦσε.

— Ὁ Μπαρμπανικολέτος !... Γειά σου Μπαρμπανικολέτο, καὶ τοῦ χρόνου, ἠκούσθη μιὰ ἰαχή, ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τοῦ «μουράγιου», σὰν ξέσπασμα κύματος, ἠχερό...

— Καὶ τοῦ χρόνου καὶ τοῦ χρόνου !...

Τὸ σταυροφόρο χέρι δὲν χαιρέτησε, ὅπως γινόταν κάθε χρόνο, οὔτε τὸ λευκόμαλλο κεφάλι, τὸ στεφανωμένο μὲ ἀφρούς, ἐσγράφη πρὸς τὸ πλῆθος ποὺ ἡ φωνές του πάφλαζαν, θαρρεῖς, κτυπῶντας ἀπάνω στὰ ἥσυχα νερὰ τοῦ λιμανιοῦ...

Μὲ δυὸ ἀνατάσεις τῶν βραχιόνων ἰσχυρές, βγῆκε ἀπὸ τῶν καϊκιῶν τὸν κύκλο, καὶ δινυθύνετο ἔξω, στὴν ἔξοδο τοῦ λιμανιοῦ, ποὺ μιὰ ρουφήχτρα, χουχουρίστρα ἀχόρταγη, «γοργόνα» ρουφοῦσε, ρουφοῦσε τὰ νερά, τὰ ξύλα, τὰ συντρίμια, ὅτι κοντά της ἔπεφτε, χωρὶς ποτὲ νὰ τελειώνῃ, χωρὶς τὸ νερένιο στόμα της νὰ κλείνῃ...

Ἡ ἰαχὴ καὶ ἡ φωνὲς τοῦ κόσμου, τώρα γίνηκαν πειὸ δυνατές, καὶ κραυγὲς ἐπιτιμητικὲς ἔφθαναν ἕως τὸ γέρο !...

— Πέρα Μπαρμπανικόλα, ἡ γοργόνα θὰ σὲ καταπιῇῇῇῇῇῇῇ !

— Τὸ νοῦ σου Νικολέτοοοοοσδοοοο !

Ὅλοι στὴν ἀρχὴ τὸ πῆραν γιὰ ἀστεῖο. Ὁ ἰδιότροπος αὐτός, ὁ «σκορταδιασμένος» γέρω ναυτικός, μιὰ ποὺ τοῦ ἤρθε ἡ λόξα, νὰ κολυμπήσῃ σ'αὐτὴ τὴν ἡλικία γιὰ νὰ πιάσῃ τὸ σταυρό, θὰ ἔκανε κατόπιν καὶ τὰ σκέρτσα του, νὰ δείξῃ ὅτι τοῦ «βαστοῦν τὰ κότσα».

Καὶ νάτος τώρα στοὺς πρώτους τῆς «ρουφήχτρας» κύκλους !

— Τὸ νοῦ σου, θὰ χαθῆς !...,

— Γύρισε πίσω, σ' εἴδαμε, ε, ε, ε, ε, ε !—Καὶ τοῦ χρόνου !..

— Καὶ τοῦ χρόνου, Μπαρμπανικολέτο... Φτάνει πειά !.. Γύρισε τώρα. Γειά σου !

Μὰ ὁ γέρος, ἀγύριστος, σὰν μαγνητισμένος, προχωροῦσε, «σαϊτοῦρα» ὑψώντας τὸ σταυρό, μὲ τὸ ἕνα χέρι, ἔξω ἀπὸ τὰ νερά, ὁλόχρυσον, φλεγόμενον ἀπὸ τὸν ἥλιο, σὰν δᾶδα ἱεροῦ πυρός, ποὺ τὴν πηγαίνει κάπου, εἰς τοῦ πελάγους τοὺς βυθούς, εἰς νέους ναούς, νέους πιστούς, σὲ μιὰ ἄλλη θρησκεία...

Σὰν βρόντημα καὶ ξέσκασμα κυμάτων θυμωμένων, σὲ βράχους ἀπότομης ἀκρογιαλιᾶς, μιὰ νέα φωνὴ ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ πλῆθος, ποὺ μὲ καρδιοχτύπι τὸν γέροντα ἀκολουθοῦσε, ἀγωνιῶντας γιὰ κάθε πρὸς τὰ πρόσω κίνησί του.

— Ὦ πάει ὁ φτωχός,τὸν ρούφηξε!... Οἱ πρῶτοι στροφιλισμοὶ τῆς ρουφήχτρας τὸν ἁρπάσαν, τὸν γύρισαν γύρω —τριγύρω, σὰν νὰ τὸν χόρευαν παράξενο ἐπιθαλάμιο χορό, ἀφροὶ σπκωθῆκαν σὰν τῆς θάλασσας μικρὲς ψυχὲς καὶ γυροβολοῦσανε μαζί του, ἕναν χορό, ταχύ, ἰλιγγιώδη καὶ μεθυστικὸ καὶ ἔπειτα τὸν καταπῆκαν !...

Ἔμεινε πρὸς στιγμὴν τὸ χέρι του ἀπάνω, βαστάζον τὸν χρυσοῦν σταυρόν, ἀκτινοβολοῦντα, λάμποντα, κατεχόμενον, σὲ κάθε τοῦ νεροῦ στροβύλισμα, δύσαντα μέσα στὰ νερὰ τῆς δίνης...

***

Ὁ Μπάρμπα-Νικολέτος ἔφερε τὸν σταυρὸ ἐκεῖ ποὺ ἤθελε...

Ὁ κόσμος ἀκόμα δὲν δύναται,--καὶ πέρασαν χρόνια ἀπὸ τότε ἀρκετὰ –νὰ ἐξηγήσῃ τί συνέβη !.... Καὶ τί τοῦ γέρου ἦρθε, νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὰ ἐκεῖ !... **Σταμ. Σταμ.**

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἡ θανατικὴ ποινὴ στὸ Βέλγιον

Ἡ θανατικὴ ποινὴ μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ καταργημένη ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν στὸ Βέλγιον, γιατὶ σὲ ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς καταδικαζομένους εἰς αὐτήν, ὁ βασιλεὺς ἀπονέμει χάριν,μεταβάλλων τὴν ποινήν των σὲ ἰσόβια δεσμά. Αὐτὸ δὲ συμβαίνει, ὄχι γιατὶ οἱ πολιτικοὶ τοῦ Βελγίου εἶναι ἐναντίον τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου, ἀλλὰ διότι αὐτὸς ὁ ἀποθανὼν βασιλεὺς Λεοπόλδος Β'. εἶχε ὁρκιστεῖ ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τῆς βασιλείας του δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ νὰ ἐκτελεσθῇ ποτὲ θανατικὴ ποινή. Τὸ παράδειγμά του ἀκολούθησε κι' ὁ σημερινὸς βασιλεὺς τοῦ Βελγίου. Ἡ αἰτία δὲ ποὺ ὁ Λεοπόλδος ἔκανε αὐτὸ τὸν ὅρκο εἶναι ἡ ἑξῆς :

Τὸ 1856, ἕνας κάτοικος τῆς Γάνδης καταδικάσθηκε εἰς θάνατον ὡς ἔνοχος κάποιου φοβεροῦ ἐγκλήματος. Ὁ συνήγορος του ἐπῆγε ἀμέσως στὰς Βρυξέλλας καὶ παρουσιάσθηκε στὸ βασιλέα Λεοπόλδον τὸν Α'. καὶ ἐξέθεσε σ' αὐτὸν τὴν ἱστορίαν τοῦ κακουργήματος καὶ τῆς δίκης. Μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ πελάτης του ἦταν ἀθῶος, ὑπέδειξε στὸ βασιλέα τὰ ἀσθενῆ τῆς κατηγορίας σημεῖα καὶ τὴν πλάνη στὴν ὁποία εἶχε ὑποπέσει τὸ δικαστήριο.Ὁ δικηγόρος εἶχὲ φήμη τιμίου ἀνδρὸς καὶ ὁ βασιλεὺς βλέποντας αὐτὸν μὲ τόση θερμότητα νὰ συνηγορῇ ἐπείσθη ὅτι τοῦ μιλοῦσε εἰλικρινῶς καὶ πῆρε τὴν πένναν καὶ ἑτοιμαζότανε νὰ ὑπογράψῃ τὴν χάριν, ὅταν ἄξαφνα ἐμπῆκε μέσα ἡ βασίλισσα. Τὸ κακούργημα ἐκεῖνο εἶχε προξενήσει φοβερὰν ἐντύπωσι στὸ κοινὸν καὶ προπάντων στὶς γυναῖκες. Ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἐντυπώσεως αὐτῆς, ἡ βασίλισσα ἐπετέθηκε σφοδρότατα κατὰ τοῦ καταδίκου καὶ παρεκάλεσε τὸν βασιλέα νὰ μὴ παρεμβάλῃ προσκόμματα στὴ δικαιοσύνη. Ὁ βασιλεὺς ὑπεχώρησε εἰς τὰς παρακλήσεις τῆς συζύγου του καὶ ὁ κατάδικος ἐκαρατομήθη.

Μετὰ πέντε ἔτη ἄλλο κακούργημα διεπράχθη στὴ Γάνδη, τοῦ ὁποίου ὁ ἔνοχος συνελήφθη καὶ κατεδικάσθηκε εἰς θάνατον ἀφοῦ ὡμολόγησε ὅτι εἶχε διαπράξει καὶ τὸ πρὸ πενταετίας ἔγκλημα, διὰ τὸ ὁποῖον εἶχε καταδικασθῇ καὶ θανατωθῇ ἕνας ἀθῶος.

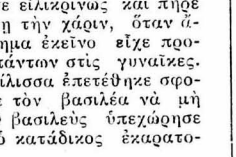

Ἡ βασίλισσα μόλις τὸ ἔμαθε ἔμεινεν ἄναυδος καὶ ποτὲ δὲν ἐξέχασε τὴ φοβερὴ ἐκείνη δικαστικὴ πλάνη. Κατὰ τὰς τελευταίας δὲ στιγμὰς τῆς ζωῆς της, ἐπροσκάλεσε στὴν ἐπιθανάτιο κλίνη τὸν υἱόν της καὶ ἀπῄτησε ἀπὸ αὐτὸν νὰ τῆς ὁρκισθῇ ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς βασιλείας του ποτὲ δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐκτέλεσιν θανατικῆς ποινῆς.

Ὁ βασιλεὺς ὁρκίσθηκε καὶ ἐκράτησε θρησκευτικῶς τὸν ὅρκον του.

***

Οἱ «Νικηταὶ τοῦ θανάτου καὶ τῆς συμφορᾶς»

Ἀπὸ ἀρκετῶν ἐτῶν πολλοὶ Ἀμερικανοὶ πρεσβεύοντες μίαν αἵρεσιν μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των, ἔχουν ἐγκατασταθεῖ στὴν Ἱερουσαλήμ. Ὅλοι αὐτοὶ ἀναμένουν τὴν λίαν προσεχῆ ἔλευσιν τοῦ Σωτῆρος. Πολλὲς γυναῖκες τῆς περιέργου αὐτῆς αἱρέσεως νομίζουν ὅτι βλέπουν ὀπτασίες, οἱ ὁποῖες παρασύρουν σὲ ἀληθινὲς παραφροσύνες.Ὅταν κάθονται στὸ τραπέζι ἀφήνουν πάντοτε μία θέσιν ἀδειανὴ γιὰ τὸ Χριστό. Μιὰ γυναίκα μάλιστα ἐκαυχήθη ὅτι τὸν εἶδε, συνομίλησε μαζί του παρουσίᾳ καὶ ἄλλων, καὶ ἔλαβε παρ' αὐτοῦ ἀπαντήσεις καὶ ἐντολάς, ἀκατανόητες ἀπὸ τοὺς λοιποὺς μάρτυρες τῆς σκηνῆς. Ὅσοι δὲν εἶναι μεμυημένοι στὴν αἵρεσιν δὲν εἶναι δεκτοὶ στὶς συνεδριάσεις της ἀλλὰ συχνὰ τοὺς προσκαλοῦν σὲ ἄλλες προπαγανδιστικὲς συνεδριάσεις, ὅπου ἀκοῦνε ἄσματα καὶ λόγους αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἐντελῶς βιβλικὸ χαρακτῆρα. Οἱ ὁπαδοὶ τῆς αἱρέσεως οἱ ὁποῖοι στὴν ἀρχὴ ἐπωνομάσθησαν «προσδοκῶντες» καὶ κατόπιν «νικηταὶ τοῦ θανάτου καὶ τῆς συμφορᾶς», δὲν ἔχουν κανένα παχτικὸ ἐπάγγελμα, ζοῦνε δὲ ἀπὸ τὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα λαβαίνουν ἄφθόνως ἀπὸ τοὺς ὁμοπίστους των τῆς Ἀμερικῆς. Χωρὶς ἄλλο δὲν θὰ ἐγκαταλείψουν ποτὲ τὴν Ἱερουσαλήμ, ἂν δὲν πάψουν οἱ πλούσιες αὐτὲς ἐπιχορηγήσεις.